

*Noua Muceniță
Maria din Gâtchina,
tămăduitoarea depresiei*

Pomenită la 26 ianuarie (†1930)

*Precum aurul în cuptor, așa și
întristarea adâncă lămurește sufletul,
îi dă viață, îl întărește și îl alină
Sf. Iosif din Petrograd*

La vreo treizeci de mile de Petrograd se află orașul Gâtchina, binecunoscut petrogrădenilor pentru grădinile, parcurile și palatele sale. În acest oraș trăia înainte de Revoluție o călugăriță, Maria, cunoscută nu numai de către locuitorii Gâtchinei, ci și de mulți petrogrădeni. Revoluția din 1917 a aflat-o pe Matuska Maria pe patul de suferință. După ce

s-a îmbolnăvit de encefalită (inflamarea creierului), a făcut și așa-numita boală Parkinson (după numele doctorului Parkinson, care a descris-o): întregul ei trup ajunsese parcă ferecat și de nemișcat, fața îi era palidă și ca o mască; putea vorbi, dar cu gura pe jumătate închisă, printre dinți, rostind cuvintele încet și monoton. Era paralizată și avea permanent nevoie de ajutor și de o îngrijire atentă. De obicei boala aceasta debutează cu schimbări psihologice accentuate (iritabilitate, istovitoare încăpățănare de a repeta întrebări stereotipe, egoism exagerat și egocentrism, manifestări de senilitate și altele de același fel), de pe urma cărora pacienții sfârșesc adesea în spitale de psihiatrie. Dar Maica Maria, deși era total neajutorată din punct de vedere fizic, nu numai că nu a decăzut psihic, ci a arătat chiar trăsături de personalitate și caracter cu totul extraordinare, neobișnuite la acești pacienți: ea a devenit extrem de blândă, smerită, supusă, fără pretenții, atentă la sine; s-a cufundat în rugăciune neconținută, purtându-și greaua ei stare fără nici un fel de cârtire.

Ca o răsplată pentru smerenia și răbdarea ei, Domnul i-a trimis un dar: *mângâierea celor întristați*. Oameni cu totul străini și necunoscuți, aflați în întristare, necaz, deprimare și deznădejde, au început s-o viziteze și să stea de vorbă cu ea. Și oricine venea la ea pleca mângâiat, simțind ușurarea mâhnirii, potolirea întristării, alinarea fricii, alun-

garea deprimării și descurajării. Vestea despre neobișnuita călugăriță s-a răspândit treptat mult dincolo de marginile orașului Gâtchina.

Matușka Maria locuia într-o căsuță de lemn de la marginea orașului, unde am vizitat-o și eu în luna martie 1927. Așteptând să fiu primit, cercetam cu privirea numeroasele fotografii din camera de primire și am remarcat două dintre ele: cea a Mitropolitului Veniamin (al Petrogradului, Noul Mucenic) și a Mitropolitului Iosif (care avea să devină curând conducătorul mișcării „Iosifiților”). Pe fotografia sa, Mitropolitul Iosif scrisese o mișcătoare dedicație către Matușka Maria, citând un fragment mare din lucrarea sa *În brațele Tatălui*, pe când Mitropolitul Veniamin scrisese scurt: „Preacinstitei pătimitoare Matușka Maria, cea care, între mulți alți necăjiți, m-a mângâiat și pe mine, păcătosul...”

Am avut marele noroc de a fi de față la săvârșirea minunilor vindecării sufletelor necăjite. Un tânăr ce căzuse în deznădejde după arestarea și deportarea tatălui său preot a plecat de la Matușka Maria cu un surâs plin de bucurie, hotărât să primească cinul diaconiei. O tânără femeie necăjită a ajuns să strălucească de bucurie, hotărând și ea să se călugărească. Un om în vârstă, care suferea adânc din pricina morții fiului său, a plecat de la Matușka drept și îmbărbătat. O bătrână care venise în lacrimi a plecat liniștită și întărită.

Când am intrat la ea, i-am spus Matuskăi Maria că eram lovit adeseori de o cumplită deprimare ce dura mai multe săptămâni și că nu puteam afla nici o cale să scap de ea.

„Deprimarea este o cruce duhovnicească, mi-a spus ea. Ea se dă spre a-l ajuta pe păcătosul ce nu știe cum să se pocăiască, adică cel ce după pocăință cade din nou în păcatele de mai înainte... Și deci numai două leacuri pot tămădui această suferință a sufletului, care uneori e nespus de grea. Fie înveți să te pocăiești și să aduci prinos roadele pocăinței; fie porți această cruce duhovnicească, adică deprimarea ta, cu smerenie, blândete, răbdare și mare recunoștință către Domnul, aducându-ți aminte că purtarea crucii acesteia este socotită de Domnul ca roadă a pocăinței... Și de fapt, ce mare mângâiere ai când îți dai seama că descurajarea ta este nerecunoscută roadă a pocăinței, o inconștientă autopepsire pentru lipsa roadelor care ți se cer... De la gândul acesta trebuie să ajungem la zdrobire, și apoi treptat deprimarea se risipește și se zămislesc adevăratele roade ale pocăinței...”

O dată cu cuvintele Matuskăi Maria, parcă cineva mi-ar fi operat efectiv sufletul și ar fi scos din el o turtă duhovnicească... Am plecat de acolo alt om.

Cam prin 1930 Matuska Maria a fost arestată. Ea a fost acuzată de propagandă contrarevoluționară și participare la o organizație contrarevoluționară, conform Articolului 58, paragrafele 10 și 11

din Codul penal sovietic. A fost arestat și fratele ei. „Organizația” era alcătuită doar din doi oameni. Iar „propaganda” împotriva comunismului era darul ei de a-i mângâia pe cei întristați. Cei ce au fost de față la arestare descriu un tablou înfricoșător de batjocură și crudă silnicie asupra bolnavei paralizate, incapabile de vreo mișcare trupească. „Infracțiunea politico-religioasă” a Matuskăi Maria era agravată de refuzul ei de a-l recunoaște pe Mitropolitul Serghie după vestita sa Declarație din 1927, care a dus la o schismă în Biserica Rusă.

Biata bolnavă a fost apucată de doi cekişti de mâinile răsucite la spate și târâtă pe podea și apoi pe pământ de la pat și până la camion... Apoi, balansându-i mult-pătimitorul trup paralizat, cekiştii l-au aruncat în camion și au dus-o. Fratele ei a fost dus cu o altă mașină, zisă „corbul negru” [o dubă neagră folosită special pentru transportarea victimelor arestărilor făcute în toiul nopții, descrisă de Soljenițin în volumul întâi al *Arhipelagului Gulag – nota editorului*]. Plini de milă, cei ce o cinsteau pe Matuska Maria au început să-i aducă mici pachete la închisoare. Ele au fost primite timp de o lună. Apoi brusc nu s-au mai primit pachetele, spunându-se doar atât: „A murit la spital.” (Asemenea pacienți neajutorați erau de obicei omorâți.) Trupul nu a fost înăpoi.

Fratele ei, un om slab, mic și delicat, care avusesse grijă de ea cu jertfire de sine și primise vizita-

torii, după nouă luni de cercetări a primit cinci ani de închisoare într-un lagăr de concentrare din Siberia.

Dumnezeu să odihnească sufletele lor pline de blândețe.

Sfântă Nouă Muceniță Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Ivan M. Andreiev

*Minunata pescuire:
O sută cincizeci și trei de pești
prinși de Sfinții Părinți
și Sfintele Maici,
sau cuvinte de folos
despre deprimare*

Prefață

Învățătura ortodoxă despre una dintre cele mai mari patimi, marele păcat al deznădejdiei, spune că Dumnezeu îngăduie ca ea să-i atace pe creștini spre a le întări puterile duhovnicești și sufletești.

Deprimarea, deși este un dușman străvechi, precumpănește în vremurile de azi. Omul modern e ridicat pe atotprezenta erezie a hiliasmului (care susține că Hristos își va întemeia împărăția de o mie de ani pe pământ, spre deosebire de învățătura ortodoxă care spune că acum este mia de ani când puterea diavolului este legată), un înlocuitor al cumpătatei credințe în Dumnezeu și în om. Ca urmare, omul modern este slab și plin de năluciri ce-i șubrelesc starea de cumpătare, ceea ce duce la șubrezirea credinței sale în Dumnezeu și în sine. Omul devine pururea nesigur de sine, fiindcă nu are încrederea că este lucrător al lui Dumnezeu,